

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

• Mart 2023 • No: 179

Acı ve Keder Doluyuz Ama Öfkeliyiz de!

On Binlerce İnsanımızın Enkaz Altında Kalmasının, Kentlerimizin Yıkılmasının, Milyonların Acıya Boğulmasının Sorumlusu Tek Adam Rejimi ve Kapitalist Düzendir!

Yarınlarımız İçin, Emekçi Dayanışmasını Büyütmek ve Sorumlulardan Hesap Sormak İçin

Silkinip Ayağa Kalkmak Zorundayız!

Instagram: @u_i_d_d_e_r

YouTube: /uidderorg

Twitter: /uid_der

Facebook: /uidder.org

Website: www.uidder.org

Silkinip Ayağa Kalkmak Zorundayız!

6 Şubat Maraş merkezli depremler, Türkiye tarihinin en büyük insani/toplumsal felaketine dönüştü. Bu felaket, birçok yönden tarihe kazınacak, üzerine araştırmalar yapıp kitaplar yazılacak. Kuşkusuz depremin ekonomik, toplumsal ve siyasal sonuçları esas olarak önümüzdeki dönemde ortaya çıkacaktır. Ancak kentleri yıkan ve milyonları perişan eden böylesine büyük bir felaketin toplum ama özellikle depremi yaşayan insanlar üzerinde kalıcı izler bırakmaması düşünülemez. Her şeyden önce şu hususun altını çizelim: **Depremin yıkıcı sonuçlarına karşı mücadele toplumsal bir konudur ve Türkiye işçi sınıfının mücadelesinin en önemli maddelerinden birini oluşturmak zorundadır!**

Dünü ve bugünü konuşmak, her zaman yarını ve geleceği konuşmak anlamına gelir! Geçmişini değiştirme gücümüz yok ama yarını bugünden farklı inşa edebiliriz. Evet, ardı ardına gelen iki deprem, tarihin en büyük felaketlerinden birine yol açtı. **Peki, bir doğa olayı olan depremi mi suçlayacağız?** Doğada her gün sayısız olay ve değişim meydana gelir; doğa bize sormaz, bizi hesaba katmaz. **Doğa “felaket” diye bir şey de bilmez, çünkü felaket insanla ve toplumla ilişkilidir.** Keza “kaderi” de sorumlu ilan edemeyiz. Çünkü “kader” denilen şey de kaçınılmaz olanı, mesela depremin kaçınılmazlığını anlatır. **Oysa deprem benzeri doğa olaylarının bir felakete dönüşmesinden kaçınabiliriz.** İnsanlık dünden bugüne uzun yürüyüşünde büyük acılar çekti ama zamanla doğayı tanıdı. Günümüzde, çok büyük depremlere dayanıklı yapılar inşa edebilecek, kentler kurabilecek bilim ve teknolojiye sahibiz. **Öyleyse beton yapılar neden devasa moloz yığınına dönüşüp on binlerce insanın mezarı oluyor?**

İnsanlığa büyük acılar yaşatan şey, sermaye sınıfının düşünme ve hareket tarzıdır. **Deprem bir doğa olayıyken, “büyük zarar, üzüntü, sıkıntı, bela” anlamına gelen felaket kapitalizm yapımıdır.** Bir ekonomik düzen olarak kapitalizm, işçilerin sömürülmesi ve doğanın yağmalanması üzerine kurulmuştur. Bu düzende öncelik insanın, toplumun, doğanın yararı değildir. **Kapitalistlerin ve devleti yönetenlerin zihin dünyasını belirleyen kârdır, daha fazla zengin olmaktır, sermaye biriktirmektir!** Tam da bu yüzden, emekçiler için acı ve yıkım anlamına gelen felaket, onlar için büyük inşaat, rant/kâr ve zenginleşme demektir! **Nitekim daha binlerce insanımız en-**

kaz altındayken ve kentlerin yeniden inşa edilmesi için kapsamlı bir planlama yapmak gerekirken, Erdoğan’ın çıkıp büyük inşaat projelerinden bahsetmesi çok şey anlatmıyor mu? İnşaat şirketlerinin ihale kapma yarışına girmesi bu düzenin emekçilerin canı ve kanı üzerinde yükseldiğini göstermiyor mu?

Bugün insanlık için en büyük bela/felaket kapitalist açgözlülüktür. Fakat insani olan ne varsa bozup dağıtan kapitalist açgözlülük, Türkiye’nin tarihsel arka planıyla birleşerek zincirlerinden boşalmıştır. **Bu kapitalist açgözlülük, tek adam rejimiyle şaha kalkmış, önündeki tüm engelleri yıkıp geçmiş ve bugünkü felaketin mimarı olmuştur.** Erdoğan, 15 Mart 2015’te şöyle diyordu: “Benim derdim ne biliyor musunuz? **Bir anonim şirket nasıl yönetiliyorsa, Türkiye de öyle yönetilmelidir.**” Erdoğan, ne pahasına olursa olsun iktidarda kalmak, rant politikalarının önündeki tüm engelleri kaldırmak, yandaş şirketleri daha fazla palazlandırmak ve devlet kaynaklarını dilediği gibi dağıtmak istiyordu. Nitekim kaos politikalarıyla toplum korkutularak tek adam rejiminin önü açıldı ve demokratik haklar yok edilerek tüm devlet yetkileri tek elde toplandı.

Bir kapitalist şirketin tüm önceliği daha fazla kâr elde etmek, sermayesini büyütmezdür. **Oysa devlet kurumlarının kâr elde etmesi değil, topluma kamu hizmeti sağlaması beklenir.** Bir holdinge dönüştürülen Kızılay’ın halkın yardımına koşmayıp fahiş fiyatla çadır satması, şirket gibi yönetmenin sonucudur. Tek adam rejiminin kurulması ve her türlü frenleyici mekanizmanın kalkmasıyla, hem gelişmiş kadroların tasfiye edilmesi anlamında hem de kamu hizmetinin niteliksizleşmesi anlamında devlet kurumlarının içi boşaltılmıştır. Devlet kurumlarına doldurulan kadroların görevlerinin üstesinden gelebilecek kapasiteye yani bilimsel/teknik, tarihsel ve kültürel bilgi birikimine sahip olmamaları ölümcül sonuçlar doğurmuştur, doğurmaktadır. **Tümüyle zengin olmaya, yağmadan ve ranttan pay kapmaya odaklı hareket tarzı korkunç bir umursamazlık ve vurdumduymazlık yaratmıştır.**

Hırslı/ihtiraslı ama kapasiteden yoksun, kendi çıkarı için toplumu feda etmeye hazır bir iktidar yapısı var. Tepeden tırnağa çürümüş bu yapı kötülük üretiyor. Mesela yakınları enkaz altındayken acı ve kederle “devlet nerede?” diye soran depremedelerin sesini kesen veya mikrofon kaçıran muhabirleri vicdansız kılan da aynı yapıdır. **300 insana mezar olan Antep Nurdağı’ndaki bi-**

naları yapan AKP'li müteahhit Yunus Kaya'nın, dolarlı doğum günü pastası kestirmesi son derece semboliktir. Yağmacı sürüsünün nasıl paraya taptığının ve başka da hiçbir değere sahip olmadığına çarpıcı bir ifadesidir. İşte "cennetten bir köşe" diyerek çöken lüks rezidanslar, oteller, hastaneler, devlet binaları ve havaalanları yapan bunlardır! Devlet kaynakları bu ağgözlü sürüsüne aktarılmış, onlar zenginleşirken halk enkaz altında can vermiştir! **"Kader planı" bu mudur?**

Türkiye, boydan boya fay hatlarının geçtiği, tarih boyunca büyük depremlerin yaşandığı bir coğrafyadır. Ancak coğrafya ile o coğrafya üzerindeki ülkenin siyasi yönetiminin hareket tarzı taban tabana zıttır. İnşaat merkezli zenginleşme stratejisi ve iktidar hırsı, coğrafi gerçeklerin önüne geçmiş, bilimsel gerçekler küçümsenmiştir. 1999 Gölcük depreminden sonra çürük binaların yıkılıp daha sağlıklı yaşam alanlarının inşa edilmesi gerekiyordu. Ancak "kentsel dönüşüm" derhal "rantsal dönüşüm" halini aldı, kent çeperlerine sürülen emekçilerin el konulan mahallelerine lüks konutlar inşa edildi. "Deprem vergisi" adı altında 23 yıldır toplanan 39 milyar doları aşan muazzam parayla yüz binlerce konut depreme dayanıklı hale getirilebilir, pek çok kent adeta baştan kurulabilirdi. Fakat bu para, büyük inşaat projeleri kapsamında patronların kasasına aktarıldı. 2018'de ise, "imar barışı" kapsamında 7 milyondan fazla binaya af getirilirken, 26 milyar lira toplandı. **290 bini 6 Şubat'taki deprem bölgesinde yer alan bu binaların bir kısmı halka mezar oldu.**

Maraş merkezli depremlerin yaklaştığı ve tüm olası sonuçları biliniyordu **Ama kentleri dönüştürmedikleri ve halkı bilinçlendirmedikleri gibi, depreme anında ve kapsamlı bir şekilde müdahale etmek için gerekli hazırlığı da yapmadılar.** Böylece korkunç bir kâbusa uyanan milyonlar, aynı zamanda tek adam rejiminin deprem

bölgesindeki çöküşüne de uyanmış oldu. İktidarın yıllardır propagandasını yaptığı "Büyük Türkiye", yüceltilen, adeta tapmamız istenen, her şeye kadir olduğu söylenen devlet ortada yoktu! Haftalar geçmesine rağmen depremlerin çadır ve tuvalet sorunu bile çözülebilmemiş değil. Devleti kutsayan siyasi iktidar, on binlerce insanımızın ölümüne yol açan hazırlıksızlığın ve beceriksizliğin hesabını sormayalım istiyor. Soruyoruz: Korkunç bir yağma sürdüren tek adam rejiminden bağımsız bir devlet mi var? Her şeyden önce, topluma hizmet vermek için olduğu söylenen devlet neden kutsal olsun?

Sermaye sınıfının fitratında, işlenen günahlardan ve suçlardan dolayı utanç duyma veya vicdan azabı çekme yoktur. Sermaye sınıfını hizaya getirecek ve devleti yönetenlerin hesap vermesini sağlayacak olan işçi sınıfının örgütlü mücadelesidir. **Yaşadığı sorunlara duyarlılık kazanmış toplumlarda, sermaye sınıfı emekçilerden korkar.** Mesela Avrupa ülkelerinde işçi sınıfı uzun ve sert mücadeleler vermiş, bu mücadeleler sonucunda hem ekonomik hem de demokratik haklar kazanmıştır. **Sendikaların, sosyalist örgüt ve partilerin güçlü olduğu, işçi sınıfının örgütlü gücünü hissettirdiği ülkelerde toplumsal duyarlılık çok daha yüksektir.** Yani herhangi bir felaketten sonra kimi yetkililerin istifa etmesinin nedeni, toplumsal tepkiden duydukları korkudur. Yalnızca seçimlerde oy kullanmaya dayalı hareket tarzı sonuç vermez. Örgütlü olmadan, toplumsal duyarlılık oluşmadan hesap sorulamaz. Bilelim ki depremin yıkıcı sonuçlarına karşı bireysel bir mücadele verilemez ve ardı ardına gelen felaketlerin hesabını sormadığımızda yeni ve daha büyük felaketler kapımızı çalar. **Öyleyse enkaz altında can veren on binlerce insanımızın hesabını sormak, depremin yıkıcı sonuçlarına karşı önlem aldirmek ve daha güzel yarınlar için silkinip ayağa kalkmak zorundayız! ■**

Sınıyorlar Bizi

Sınıyorlar bizi kardeşlerim

Sınıyorlar

İş yok

Ekmek yok

Gelecek yok

Bizi aşımızla ekmeğimizle sınıyorlar

Bütün kapılar kapandı yüzümüze

Bütün sokaklar çıkmaz

Ha çatladı

Ha çatlayacak sabır taşımızı

çatlamaz sanıyorlar

Çatlamaz mı be kardeşim, çatlamaz mı?

Çatlamaz mı be yoldaşım, çatlamaz mı?

Çatlar!

Çatır çatır çatlar hem de!

Birikir yüreğimizin yatağında önce.

Ağır ağır

Sessiz sessiz

Derin derin birikir

Tevekkül eder gibi...

Dere dere,

İrmak ırmak birikir,

Uzun bir yola gider gibi...

Öfke olur biriktikçe.

Sıkar yumruğunu öfkelendikçe

Bilmez fakat, kimi

Nasil vurup yıkacağını

Yağmur olur biriktikçe

Sel olur taşar.

Deniz olur kabarıp,

Dalgaları coşar.

Bilmez fakat hangi kıyıyı vurup

dağıtacağını

Tufan olur biriktikçe

Fırtına olur kopar.

Bilmez fakat,

Zulmün kalelerini nasıl yıkacağını.

Bir el

Bir maya çalar sonra

Ve mayalanır öfke

Mayalanır dalga ve tufan

Birleşir bütün öfkelerimiz

O maharetli el değince

Ve çıkararak çatlayan sabrımızın kınından

Düşmanın bağına saplanan hançer olur.

Ziya Egeli

Emekçilerin Kader Planı!

Bundan tam 20 yıl önceydi. Bingöl depreminde 165 kişi can vermişti. Erdoğan, o dönemde şöyle bir açıklama yapmıştı: **“Bu olay, kamu otoritesinin devlet imkânlarını nasıl kullandığını bütün çıplaklığı ile ortaya koymuştur. Olay kader diye geçirilemez.”** 2013’te ise “deprem değil bina öldürür, depremle yaşamayı öğrenmeli ve ona göre önlemler almalıyız” demişti. Ama aynı Erdoğan 8 Şubat 2023’te Maraş’ta bir depremden gözünün içine baka baka şöyle dedi: **“Olanlar hep oldu. Bunlar kader planının içerisinde olan şeyler...”** Peki, Erdoğan’a göre geçmişte depremin yarattığı yıkımın nedeni devlet imkânlarının halk için kullanılmaması, ihmâl, umursamazlık ve çürük binalarken, bugün neden “kader planı” oluverdi!

Deprem bu denli büyük bir yıkım yaratmasının, on binlerce can almasının esas sorumlusu kapitalist zihniyet ve tepeden tırnağa yolsuzluğa batmış tek adam rejimidir. Yıllar evvel sarf ettiği sözler, Erdoğan’ın da gerçek sorumluları gayet iyi bildiğini ortaya koyuyor. Tek adam rejiminin etrafına kümelenerek akıl almaz biçimde zenginleşen inşaat patronları da suç ne, suçlular kim, çok iyi biliyorlar. **Tam da bu nedenle bir bütün olarak siyasi iktidar varını yoğunu ortaya koyarak bu gerçekleri gözlerden gizlemeye, üstünü örtmeye çalışıyor, medya eliyle algı operasyonları yürütüyor.** Bu nedenle Erdoğan tehditler savuruyor, hakaret ediyor, küfrediyor. Bu nedenle tıpkı iş cinayetleri, madenci katliamları, sel felaketleri söz konusu olduğunda yaptığı gibi “kader planı” söylemlerine başvuruyor.

Amaç gerçekleri karartmak, zihinleri, algıları şekillendirmek, insanları körleştirmektir. **Rejim ve onun tepesindeki Erdoğan böylelikle toplumdaki öfkeyi yatıştırma-yı, toplumun ruh halini yönetmeyi umuyor.** Yaşananları kaderle, mukadderatla açıklayarak depremde meydana gelen yıkımın da kaçınılmaz, önlenemez olduğunu, elden bir şey gelmeyeceğini ima ediyor. Kaçınılmaz olan depreme işaret ederek aslında pekâlâ önlenabilir sonuçlarına da “kader” diyor. **“Kader”le, kaçınılamaz olanla, kaçınılabılır sonuçları birbirine karıştırarak aslında kafaları karıştırmak istiyor.** Oysa ortada karışık bir durum yok, açık nedenler ve sonuçlar var!

Mesela kar yağışı da kaçınılmazdır. Kardan kaçamayız ama meteorolojiyi takip ederek, karlı havalarda arabamıza kar lastikleri takarak yolda kalmaktan kaçınabiliriz.

Tıpkı kar gibi deprem de insanoğlunun nice kereler deneyimlediği kaçınılmaz bir doğa olayıdır. Üstelik bilim ve teknoloji öyle bir düzeye ulaştı ki artık depremlerin merkez üssünü, hangi bölgeleri etkileyeceğini, hangi periyotla gerçekleşeceğini, büyüklük ve şiddetini önceden öngörmek mümkün. İnsanlığın birikmiş deneyimleri ve teknoloji sayesinde depremden korunmanın yolları da gayet iyi biliniyor. Dolayısıyla depremden kaçamayız, depremi engellemenin bir yolunu bulamayız ama başka ülkelerde yaşanan kimi örneklerde olduğu gibi **depremin bir felakete dönüşmesini pekâlâ engelleyebiliriz. Zaten siyasi iktidarın yapmadığı, yapmayı tercih etmediği ve bugün hesabını vermeyi reddettiği şey de budur!**

Bir arama kurtarma ekibi, bir çadır, bir tuvalet yardımı için bile “kutsal” devleti, “Büyük Türkiye”yi yanında göremeyen halk, öfke doludur. İşte bu yüzden siyasi iktidar, “kader planı” veya “asrın felaketi” söylemine sarılıyor. Yalan ve manipülasyonu bir yönetme biçimi olarak kullanarak toplumu büyük bir tuzağa çekmeye çalışıyor. Bilelim ki sorumlular hesap vermediğinde felaketlerin tekrar tekrar yaşanmasının, emekçilerin tekrar tekrar aynı bedelleri ödemesinin önüne geçilemez. Emekçiler olarak açgözlü egemenler eliyle yazılan kader planlarına razı olamayız. Yeni felaketler ve yeni acıları yaşayınca kadar elimiz kolumuz bağlı oturamayız.

Şu soruları sormak zorundayız: İşçi ve emekçilerin kader planında maden kazalarında, depremlerde, sellerde ölmek mi var? **Devlet/kamu kaynakları halkın yararına kullanılsaydı, çürük binalara imar afları getirilmeseydi, sağlam binalar inşa edilseydi emekçilerin kader planı o zaman farklı olmaz mıydı?** Ya da soruyu şöyle soralım: İşçi sınıfı örgütlü olsaydı, depremin yıkıcı sonuçlarına karşı önlem alınması için mücadele etseydi ne olurdu? Kader denen kaçınılmaz olanı gerektiği şekilde karşılayabilir, kaçınılabılır sonuçları, yıkıcı sonuçları değiştirebilirdik! Demek ki emekçiler olarak örgütlü olur ve siyasal sürece müdahale edersek farklı bir toplumsal yaşam planı çizebiliriz. **İşte eksik olan budur ve ne yazık ki bu eksikliğin bedelini on binlerce canımızla, kentlerin yok olmasıyla, milyonların perişan olmasıyla ödüyoruz. Demek ki emekçilerin “kader planı”nda kapitalist sömürüye, onun yarattığı açgözlülüğe, tek adam rejimine karşı mücadele var! Kaderimizden kaçamayız! ■**

Doğa, İnsan ve Kapitalizm

Deprem, tsunami, sel, kasırga... Bunlar dünya var olalı beri meydana gelen doğa olaylarından bazıları. Tarihte insanlar bu tür doğa olaylarıyla nasıl baş edeceklerini bilmedikleri için türlü felaketlerle karşılaştılar, nice acılar çektiler. Kimi topluluklar yok oldular, kimileri yaşam alanlarını terk etmek zorunda kaldılar. Ancak yazılı tarihle birlikte insanlığın binlerce yıllık birikim ve deneyimi hem doğa olaylarının anlaşılmasını hem de bilim ve teknolojinin ilerlemesini sağladı.

Bu doğa olaylarından belki de en ürkütücü olanı depremdi. Zira nedeni ve zamanı bilinmeyen yıkıcı depremler karşısında insanlar çaresizdiler. Binlerce yıl boyunca depremlerin tanrıların cezalandırması ya da mesajı olduğuna inandılar. Kuşkusuz Çin'den Antik Yunan'a, Roma'dan günümüze pek çok filozof ve bilim insanı depremlerin nedenlerini anlamaya yönelik çalışmalar yaptı, kayıtlar tuttu. **Bu sayede depremlerin faylarla ilişkisi ve küresel deprem haritasının çıkarılması 20. yüzyılın başlarında mümkün olabildi.** Bugün ise dünya üzerinde hangi bölgelerin ne büyüklükte depremler ürettiği, fay hatlarının yeri ve hangi fay hatlarında enerji biriktiği vs. biliniyor. **Deprem artık bilinmez, öngörülemez bir doğa olayı değil. Artık yerleşim alanlarının nerede olması gerektiğini, binaların nasıl depreme dayanıklı hale getirilebileceğini biliyoruz.**

Aslında insanlığın binlerce yıl boyunca biriktirdiği deneyim, bilim ve teknolojiye kaydedilen ilerleme tüm doğa olaylarına karşı önlem almayı, doğayla uyumlu yaşam alanları kurmayı mümkün kılıyor. Ne var ki bunca bilgi ve olanağa rağmen tsunamiden depreme, selden kasırgaya gerçekleşen tüm doğa olayları felakete dönüşerek yüz binlerce insanın ölmesine, milyonlarca insanın yerinden yurdundan olmasına yol açıyor. Keza kuraklık ve orman yangınları gibi doğa olaylarının şiddeti ve sayısı her geçen gün artıyor. Neden?

Gazetemizin 172. sayısında yer alan **“Toplumun Gelişmesi Sadece Teknolojiyle Olur mu?”** başlıklı yazımızda şöyle demiştik: “Bilim, ortak deneyimlerin ve bilgi birikiminin üzerinde yükselmiştir, öz olarak tüm insanlığın malıdır. Ancak kapitalizmin esiri olduğu için insanlığın değil, sermayenin çıkarları için kullanılıyor. Bu nedenle toplum bilim ve teknolojiden mümkün olan düzeyde nasiplenemiyor, onunla aynı oranda gelişmiyor.” Kâr

üzerine kurulu bu düzende bilim ve teknoloji dâhil her şey sermayenin çıkarlarının hizmetindedir. Yıkıcı sonuçları olacağı bilindiği halde doğa yağmalanır, milyonlarca insan kâr ve rant uğruna çürük binalarda yaşamaya mahkûm edilir. Öyle durumlar yaşanır ki bu kadar gelişkinliğe rağmen binlerce yıl önce doğa karşısında çaresiz olan insanlardan hiçbir farkımız kalmaz. Fakat sermaye sahipleri felaketler karşısında kendilerini koruyacak önlemler alırken, bedeli en ilkel koşullara mahkûm ettikleri işçi sınıfına ödetirler.

176. sayımızda ise teknolojinin karasabandan cep telefonuna varan ilerlemesinin kapitalizm altında ne ifade ettiğini sorgulamış ve şöyle sormuştuk: **“Dünyanın diğer ucundaki bir insanla görüntülü konuşabileceğimiz, başka ülkelerin sokaklarını 3 boyutlu görüntülemeyle görebileceğimiz bir teknoloji cebimizde duruyor. Üstelik cep telefonu yapay zekâyı, bilimi ve teknolojiyi simgeleyen cihazlardan sadece birisi. Peki, teknoloji dünyayı aşarak uzayın derinliklerinde seyahat ederken emekçilerin refahı artıyor, sömürü ve savaşlar son buluyor mu?”** Bu sorunun bir başka yanıtını 6 Şubat depremlerinde yaşadıklarımıza bakarak verelim. Cep telefonu gibi muazzam bir teknolojiye sahip olduğumuz bir çağda, sermayenin kâr hırsı yüzünden on binlerce insan enkaz altında kaldı. Cep telefonu ise enkaz altında kalan insanların dışarıyla iletişim kurmasının aracı oldu. Ne acı değil mi? Daha da acı olanı ise bunun bile işe yaramamasıydı. Günlerce kurtarılmayı bekleyen binlerce insan açlıktan ve soğuktan betonlar altında can verdi. İşte kapitalizm budur. **Kapitalizm elindeki cep telefonuyla enkaz altında kalarak can vermektir. Kapitalizm milyonlarca insanın beton ormanı kentlerde yaşamaya mahkûm edilmesi, sonra da beton mezarlığına diri diri gömülmesidir.**

174. sayımızda **“İnsanlığın Yeni Bir Dönüşüme İhtiyacı Var”** yazısında beton ormanı kentlerden kurtulabileceğimizi, doğayla iç içe kentler kurabileceğimizi, tüm insanlığı refah içinde yaşatacak gelişkinliğe sahip olduğumuzu yazmıştık. Bunları yapabilmemizin önündeki tek engelin kapitalist sistem olduğunu belirtmiştik: **“İnsanlığı felakete sürükleyen kapitalist sistemi yıkamaz mıyız? Evet yapabiliriz, insanlığı kapitalizmin esaretinden kurtarabiliriz. İşçi sınıfı olarak insanlık için köklü bir dönüşümün kapılarını açabiliriz.”** ■

Enkaz altındaki çocuklarını kurtarmaya çalışırken 'yağmacı' denilerek darp edilen Suriyeli baba

Değişmeyen Kirli Oyun:

Ezilenleri Birbirine Kırdırmak!

6 Şubat depremleri, Türkiye'deki 10 ilin yanı sıra Suriye'yi de vurdu ve her iki ülkede büyük yıkıma neden oldu. On binlerce insanımız enkaz altında kalırken, perişan olan milyonlar devletin yardıma koşmasını bekliyorlardı. Tüm kentlerden "devlet nerede?" haykırıları yükseliyordu. Toplumda güçlü bir dayanışma duygusu ortaya çıkarken, siyasi iktidara karşı öfke de büyüyordu. İşte tam da bu noktada, tek adam rejimi OHAL ilan etti ve toplumdaki öfkeyi başka kanallara yönlendirmek için psikolojik harp başlattı. Kirli propaganda "trol orduları" üzerinden sosyal medyada yayıldı. "Yağmacı" ve "Suriyeli" kelimeleri birlikte kullanıldı. Yağmacılıkla itham edilen insanlara yapılan işkencenin videoları ortaya çıktı. Hatta kimileri öldürüldü. Bu tablo, yıllardır kışkırtılan göçmen ve Suriye karşıtlığının nasıl körleştirici olabildiğini bir kez daha gözler önüne serdi.

Sömürücü egemenler, geçmişten bugüne hep aynı taktikleri izledikleri halde başarılı oluyorlar. Çünkü emekçiler, ezilen ve sömürülen kitleler örgütsüzlük! Örgütsüz ve gideceği yolu bilmeyen insanlar kolayca yönlendirilirler. Böylece egemenler mağduru mağdura kırdırır, emekçiye emekçiye düşman ederek iktidarcılarını korurlar. Birkaç basit soru soralım: Günlerce yardım bekleyen insanların can havliyle yardım tırlarına koşması ve izdiham yaşanması, marketlere girmesi yağma mıdır? Mevzubahis görüntülerdeki insanların hepsi Suriyeli midir? Yağma yaptıklarına dair kanıt var mıdır? Varsa bile cezası işkence veya cinayet midir? On binlerin enkaz altında kalmasına yol açan büyük hırsızlık düzeyiyle hesaplaşmak yerine "küçük hırsızlarla" uğraşmak kimin işine yarar? Bu iki halk aynı depremle vurulup enkazın altında kalmadı mı? Yağmacılıkla meşrulaştırılmak istenen OHAL, siyasi iktidarın hangi kirli planları için kullanılıyor, kullanılacak?

Egemenlerin körleştirme ve öfkeyi dış kanallara akıtma taktiği ne günümüze mahsustur, ne de yaşadığımız topraklarla sınırlıdır. Mesela 1923 yılında Japonya'da, büyük bir deprem sonrasında da aynı kirli plan devreye sokuldu. 150 bine yakın insan hayatını kaybederken, dönemin Japon egemenlerinin buldukları günah keçisi Koreli göçmenlerdi. Korelilerin çeteler oluşturarak yağmaya giriştikleri, sosyalistlerle birlikte yangınlar çıkardıkları

ve içme suyunu zehirledikleri yalanları yayıldı. Binlerce insan linç edilerek hayatını kaybetti. Şiddet dalgasından yararlanan siyasi iktidar, felaketin hesabını vermediği gibi halka yardıma koşan sosyalist hareketi tasfiyeye girişti.

Örgütsüz toplum öfkesini asıl sorumlulara yönlendiremez ve her zaman en zayıf halkaya tepkisini kusar. Gerçek belgelere dayanarak Amerikan İç Savaşının ve ABD'nin güney bölgelerindeki köleliğin anlatıldığı Howard Fast'ın Özgürlük Yolu kitabı bizlere pek çok ders aktarır. Kendileri de özünde köle olan, bizzat beyaz patronlar tarafından sömürülen beyaz işçiler, siyah kölelere karşı doldurulur ve düşmanlık beslerler. Onları aşağı görür ve hatta onları ezmekten hoşnut olurlar. Bu bir kompleksdir, hastalık halidir. Ezilmişliğin yanlış adresten alınan intikamıdır, sahte bir üstte olma psikolojisinin yarattığı tatmin duygusudur. Bu yanılsama zehirlidir ve öldürücüdür. Çünkü ırkçılık ve milliyetçilik, işçilerin boynuna asılmış değirmen taşıdır. İşçi sınıfının önderlerinden Marx'ın dikkat çektiği üzere "siyah derili emeğin damgalandığı yerde, beyaz derili emek kendini kurtaramaz." Siyahları aşağılayıp kendilerini üstün gören beyaz işçiler, beyaz patronlara karşı güçlü birlik oluşturamazlar.

Spartaküs liderliğinde Roma İmparatorluğuna karşı ayağa kalkan 100 bin kişilik köle ordusuna karşı, yine kölelerin kullanılması bir başka örnektir. Köle emeğinin sömürüsüyle görkemli bir imparatorluk inşa eden Romalı egemenler, bundan 2100 yıl kadar önce başlayan köle isyanı karşısında şaşkınlığa uğramışlardı. İnsan bile sayılmayan köleler başkaldırınca Roma, defalarca üzerlerine paralı ordular gönderdi. Egemenler isyanı bastıramayınca isyana katılmamış kölelere kılıç verdiler. Kılıç tutması yasaklanmış köleler, sözde bu şekilde onurlandırıldılar ve köle kardeşlerine karşı kullanıldılar.

Bu sömürü ve yağma düzeninde öfkelenmek için sayısız haklı sebebimiz var. Ancak bilinç ve örgütlülük kazanmamış öfke, yolundan saptırılır. Egemenlerin görmemizi istediği şeye bakar, kulağımıza fısıldadıklarını duyarız. Bilelim ki deprem sınır, milliyet, din farkı tanımaz ama kapitalizm altında emekçileri vurur. Bir felaketten başka felaket yaratılmasına, haklı öfkemizin hedefinden saptırılmasına geçit vermemeliyiz. Öfkemizin hedefinde kapitalist düzen ve tek adam rejimi olmalıdır. ■

Habib-i Neccar Camii

Eski Meclis Binası ve Antakya Cumhuriyet Meydanı (Köprübaşı)

İnsan, Kent, Kültür, Tarih: İnsanlık Betonla Kalkınamaz!

Asi Nehri'nin kenarındaki tarihi postane binasının Amerdivenlerinden inip Cumhuriyet Meydanında, meydana açılan caddelerde yürüdüğünüzde, yüzyıllar boyunca medeniyetlere, farklı halklara, dinlere ve kültürlere ev sahipliği yapmış bir kenti görürdünüz. Tarihi camiler, kiliseler, sinagoglar, okullar ve yaşam dolu sokaklar, koşturan insanlar... Akdeniz etrafındaki medeniyetin en önemli kentlerinden birisi olan Antakya'dan söz ediyoruz ama ne yazık ki 6 Şubat depremi bu kadim kenti yerle bir etti. **Oysa depremin yıkıcılığına karşı önlem alınsaydı, tarihi yapılar güçlendirilseydi, sağlam binalar inşa edilseydi Antakya gibi diğer kentler de yıkılıp moloz yığınına dönüşmeyecek, insanlara mezar olmayacaktı.** Şimdi Erdoğan kalkmış, sanki 21 yıldır iktidarda değilmiş gibi, yıkılan kentleri ayağa kaldırmak için kendisine zaman verilmesini istiyor! Elbette yüzlerce bina inşa edilebilir, her tarafa TOKİ siteleri dikilebilir ama **beton binayı kalkınma ve gelişme olarak gören** bu anlayış aynı kentleri tarihsel/sosyal dokusuyla birlikte ayağa kaldıramaz. **“Adam”ın tek derdi inşaat, rant, oy ve iktidar; insan, kent, kültür ve daha güzel bir yaşam umurunda değil.**

Oysa tarihi yapılarıyla kent, dünden bugüne insanlığın geçtiği zorlu yolları ve medeniyetin gelişim çizgilerini yansıtır. **Tarihi yapılar yüzyıllar boyunca biriken emeğin, mühendislik ve mimarinin, kısacası birikmiş kültürün kent biçiminde bugüne aktarılmasıdır.** Depremle birlikte tarumar olan kentler kadim uygarlıkların ayak izlerini bağrında taşıyorlardı. **Kavimler kavşağı olan Antakya, Romalılardan Perslere, Hristiyanlardan Müslümanlara, Araplardan Yahudilere, Ermenilerden Süryanilere ve Türklere kadar pek çok halkın, din, dil ve kültürün izlerini taşır.** Milattan önce 307 yılında kurulduğu söylenen kentin tarihi merkezindeki her bir sokak ve yapı farklı bir kültürün sembolüdür. Yıllarca pek çok istilaya, savaşa, depreme maruz kalan bu bölgede, her şeye rağmen bugüne taşınan kültür birikimi söz konusuydu. Kentin insanlarını ve yaşamı şekillendiren bu birikimin tahrip olduğu ve bir yılda yerine konulamayacağı açık değil mi?

Kumaşlar gibi kentlerin de dokusu ve ruhu vardır. **Bir kentin tarihi dokusu ve ona kendine has bir ruh kazandıran toplumsal yaşam yüzyıllar içinde şekillenir. Farklı inançlara ve geleneklere sahip olan ve farklı diller konuşan halklar, yan yana ama giderek birlikte ve**

iç içe geçen bir kültür yaratırlar. İşte depremle birlikte tarihi bir kentin yıkılması, dünden bugüne aktarılan bu kültürün izlerini de yıkmış, büyük zarar vermiştir. Toplumların ortak hatıraları, ortak mekânları, ortak duyguları bir çırpıda toz dumana karışmıştır, toplumsal hafıza ciddi tahribat almıştır. Örneğin Anadolu'nun ilk camisi olduğu bilinen, depremlerle savaşlarla geçen 14 asır boyunca ayakta kalan Habib-i Neccar Camisinden geriye dağılmış taşlar kaldı. Burası tarihte kütüphane ve medrese olarak kullanılan, Müslüman ve Hıristiyan halkların etrafında birlikte yaşam kurduğu bir mekândı. Dünyanın ilk ışıklandırılmış caddesi, iki asırdan fazla bir süredir yaşayan sokaklar, ibadethaneler, evler, kapılar, pencereler etrafa saçılmış parçalarıyla artık bir enkazdan ibaret. **Bu sembollerin ve temsil ettikleri değerlerin bir yıl içinde geri gelmeyeceği, gelemeyeceği ortada değil mi?**

AKP iktidarında can bulan dünya görüşü için gelişme ve kalkınma demek; büyük kâr getirisi olan yollar, köprüler, havaalanları, bin odalı saraylardır. İktidar ve zengin olma hırısından körleşmiş zihinsel ve düşünsel bir yapıdan söz ediyoruz. Bu zihinsel yapı, orman yangınlarında ölen hayvanları “beyaz et”, tarihi kalıntıları “çanakçömlek”, sanat eserlerini “ucube”, yıkılan tarihi kentleri moloz yığını olarak görmektedir. Her şeye rant gözlükleleriyle bakanlar, yüzlerce yıllık emek birikiminin sonucu olan kentleri bir yılda beton dökerek ihya edeceklerini iddia ediyorlar. **Tarihsel dokularıyla kentlerin yeniden ayağa kaldırılması elbette mümkündür ama bunun için rant yaratma anlayışı terk edilmelidir.** Bilim insanları, arkeologlar, mimarlar, mühendisler mevcut teknolojik birikimle eski yapıları yeniden ayağa kaldıracaklardır. Avrupa'da İkinci Dünya Savaşında neredeyse yok olmuş sayısız tarihi yapı uzun bir çalışmayla ayağa kaldırılabilmiştir.

Bir zamanlar bilimin önemli merkezlerinden biri olan İskenderiye Kütüphanesini yakıp yıkanlar insanlığın bilgi birikimini ve deneyimini yok etmişlerdi. Kendileri açısından önem taşımayan bu kayıp, insanlığı geri götürmüştü. Bugün de kentleri tahrip eden, rant ve zenginleşme kaynağı olarak gören zihniyet, insanlığın geriye doğru savrulmasını temsil ediyor. İşte bu yüzden, enkaz olup halkın üzerine çöken tek adam rejimine Hayır demek zorundayız! Kapitalizme, onun yarattığı açgözlülüğe, rant ve kâr düzenine Hayır demek zorundayız! ■

“Asrın Felaketi” mi, Asrın Kötülüğü mü?

Yaklaşık iki yıl önce İşçi Dayanışması'nın 159. sayısının başyazısında şunları yazmıştık: “Öyle zamanlar gelir ki siyasal ve toplumsal alanda yaşananları anlatmakta kavramlar kifayetsiz kalır, olup biteni tam olarak açıklamaya yetmez. Bugün Türkiye’de olan da budur. Yolsuzluk, rüşvet, para ve mevki üzerine kurulu kirli ilişkiler, yozlaşma ve çürüme iktidar koalisyonunun tüm katmanlarını/hücrelerini sarmış durumda. Kirli ilişkilerin nasıl bir boyut aldığını anlatmak için haklı olarak «lağım patlaması» benzetmesi yapmak zorunda kalıyoruz. Üstelik henüz buzdağının ucunu görüyoruz. Bakanlardan tutun da Türkiye’nin en önde gelen patronlarına, mafya liderlerinden devlet bürokrasisine ve gazetecilere kadar geniş yelpazede bir kesim, bu kirli yumağın içinde yer alıyor.”

Bu satırların özeti çürümedir. Bu denli çürümüş bir iktidar işbaşındayken 6 Şubat depremleri meydana geldi. On binlerce insanımız yaşamını kaybederken ve çok daha fazlası sakatlanırken, 14 milyon nüfusun yaşadığı bölgede birçok kent devasa bir enkaza dönüştü. Kentlerin ekonomisi, alt yapısı, eğitim ve sağlık sistemi de çöktü. Milyonlarca insanın nasıl barınacağı, nasıl iş bulacağı, yaşamını nasıl sürdüreceği belli değil. Gerçek durumu anlatmak için kelimelerin kifayetsiz kaldığı bir zamandayız. **21 yıldır iktidarda olanlar, sanki hiç sorumlulukları yokmuş gibi konuşuyor, “devlet neden üç gün boyunca deprem bölgesine gitmedi?” diye soranlara hakaret ediyor, tehdit savuruyorlar.** Söz konusu yazımızda; **“AKP-MHP iktidarı altında utanıp arlanmanın tüm sınır duvarları yerle bir edilmiştir”** diye yazmıştık. Çürümüş iktidarın temsilcileri utanmadıkları gibi, sorumsuzluklarının yol açtığı felaketi de iktidarda kalmak için kullanıyorlar. On binlerce insan enkaz altında can çekişirken, **tek adam rejiminin kara propaganda dairesi** zihinleri bulandırıp toplumda algı oluşturmak üzere harekete geçti. İktidar ve aparatları, “asrın felaketi” sloganını öne sürerek depremlerin yol açtığı yıkımın büyüklüğünü mazur göstermeye çalışıyorlar. **Elbette deprem**

bir doğa olayıdır ama onu felakete dönüştüren şey hazırlıksızlık, umursamazlık, depreme uygun olmayan yapılaşmadır. Yani depremin kendisi doğal bir olayken, felaket toplumsal/siyasal bir süreçtir. “Asrın felaketi”nin arkasında 21 yıldır süren **asrın yağması, ihmalkârlığı, yolsuzluğu, liyakatsizliği** vardır. Örgütlü kötülük vardır.

Asrın yağması!

Depremlerde sadece eski binalar değil, kentsel dönüşüm adı altında yapılanlar dâhil olmak üzere yeni yapılan çok sayıda bina da yıkıldı. Keza “deprem yönetmeliğine uygun” olduğu söylenen, “cennetten bir köşe” sloganıyla reklâmı yapılan lüks konutlar, rezidanslar da var yıkılan binaların arasında. **Daha da vahim olanı ise kamu binalarının da çökmesi oldu. Antakya ve İskenderun’da devlet hastaneleri, Adıyaman ve Maraş’ta belediye binaları çöktü.** Okullar, KYK yurtları, hastaneler, adliye binaları, camiler, otoyollar, köprüler, havaalanları ağır hasar aldı. Peki depremler neden bu kadar büyük bir yıkıma yol açtı? Neden eski-yeni binlerce bina moloz yığınına döndü? Aşağıda birlikte okuyalım:

AKP, iktidarı boyunca ekonomiyi büyütmenin ve özellikle yandaş sermayeyi semirtmenin en kestirme yolu olarak inşaat kapitalizmine ağırlık verdi. Çünkü devlet kaynaklarını sınırsızca yağmalayabileceği alan inşaattı. Fay hatlarının geçtiği bölgeler, tarım arazileri, dere yatakları, dolgu alanları gibi alanlar elverişli olmadığı halde yapılaşmaya açıldı. Double yol, tünel, baraj, hastane, okul, metro, köprü, havaalanı gibi kamu yapıları, proje süreci de dâhil olmak üzere yandaş şirketlere verildi. Başta İstanbul olmak üzere deprem riski olan kentlerdeki kentsel dönüşüm ihtiyacı rant sevdasına kurban edildi. Kentsel dönüşüme ihtiyaç duyulan yapılar değil rant/kâr getirisi yüksek olan bölgelerdeki yapılar yıkılarak yenileri inşa edildi. Kısa yoldan zenginleşmek dışında hiçbir dürtüsü olmayan

inşaat sermayesi, siyasi iktidarın da önünü açmasıyla kural kaide tanımadan, malzemedен çalıp çırparak, tehlikeli zeminlerde, deprem faktörünü zerrece dikkate almadan gösterişli ama çürük yapılar inşa etti.

Tüm bu projelerin ve inşaatların denetimlerinin kâğıt üzerinde kaldığının altını da çizelim.

Depremın geleceğı biliniyordu!

Türkiye'nin büyük bölümünün fay hatları üzerinde olduğunu bildikleri halde bu gerçeğı umursamadılar ama umursuyormuş gibi yaptılar. Çevre ve Şehircilik Bakanlığından AFAD'a sayısız rapor hazırlattılar. Ancak bu raporlar kâğıt üstünde kaldı, somut hiçbir adım atılmadı. Örneğın AFAD ve Maraş Valiliğı, 2020'de Maraş için kapsamlı bir İl Afet Risk Azaltma Planı hazırlamış. Raporda şunlar söyleniyor: **"Maraş yöresi ve çevresi, tektonik yapısı bakımından sismik aktivitesi yüksek olan birinci derecede deprem bölgesi içinde kalmaktadır. Bölge, diriliğini koruyan Doğu Anadolu Fayı ile Ölü Deniz Fayı'nın etkisi altındadır. Bu faylarda 200 yıllık bir enerji birikiminin olduğu ve sismik olarak oldukça yüksek bir potansiyel tehlikenin bulunduğu anlaşılmaktadır... Bunun yanında yerleşmelerin büyük çoğunluğunun çok zayıf zeminler üzerinde yer alması bu endişeyi daha da kuvvetlendirmektedir."** Oldukça ayrıntılı hazırlanan raporda mahalle mahalle risk alanları sıralanıyor, alınması gereken önlemler belirtiliyor.

Aynı raporda, 2001 yılında hazırlanan bir başka rapordan bir bölüm de yer alıyor: "Bölgenin çok uzun sayılabilecek bir durgunluk dönemi geçirmekte oluşu nedeniyle halk, olası bir deprem tehlikesinden habersizdir. Bu durum tehlikenin boyutunu bir kat daha artırmaktadır. (...) Aktif faylardan uzak ve sağlam zeminler üzerinde, betonarme ve statik hesapları doğru olan, depreme dayanıklı binalar yapılmalıdır." **Anlaşılaçağı üzere, şimdi "asrın felaketi" diyerek suçlarının üzerini kapatmaya**

çalışanlar her şeyi biliyorlardı.

Tüm ülkenin enkaz altında kalmasını mı bekleyeceğiz?

AKP-MHP iktidarı döneminde, bakanlıklardan üniversitelere tüm kurumlar hiçbir liyakati/kabiliyeti, altyapısı, bilgisi, eğitimi, uzmanlığı olmayan bürokratlarla, iyicilerle, tarikatların kadrolarıyla dolduruldu. Örneğın AFAD'ın Afetlere Müdahale biriminin başındaki kişi Diyanet İşleri Başkanlığında çalışmaktaydı ve konunun uzmanı değil. Depremın yıkıcı bir felakete dönüşmesine yol açan iktidar, sorumluluktan kaçmak için büyük bir manipülasyon ve algı operasyonu başlatmıştır. İktidar sözcülerinin açıklamaları, sosyal medya trolleri, yazarlar, sözde uzmanlar, cami hocaları, siyasetçiler ve medya aracılığıyla yoğunlaştırılmış bir algı operasyonu yürütülüyor, tehditler savruluyor. En basitinden yandaş medyanın (a haber) çadır güzellemesi mide bulandırıcı değil mi? Kirli siyasetin en âlâsını yapanlar kendilerini eleştiren, hesap soran herkesi siyaset yapmakla "suçluyor."

Soma, Ermenek, Amasra madenci katliamları, Elazığ, Van, İzmir depremleri, orman yangınları, seller, doğanın dizginsiz talanı, açığa çıkan yolsuzluklar, kirli ilişkiler, ekonomik yıkım, büyüyen yoksullaşma... Hayatlarımızı derinden sarsan onca acı, yıkım, felaket... Bir düşünelim, hangisinin hesabını verdiler? Hiçbirinin! **Emekçiler olarak hesap sormadığımız her felaket bir başkasını getirdi.** Siyasi iktidarın ve sermaye sınıfının pervasızlığı, utanmazlığı, had bilmezliği her seferinde arttı. Çünkü karşılarında kendilerinden hesap soran örgütlü bir güç görmediler. Şimdi de 6 Şubat depremlerinin hesabını vermemek için akla hayale gelmeyecek her şeyi yapıyorlar. Ama artık yeter! Daha fazla bedel ödememek için birleşmek, örgütlenmek ve bu yağma ve rant düzeninden hesap sormak zorundayız. Tüm ülkenin enkaz altında kalmasını mı bekleyeceğiz? ■

Emekçi Kadınlar: Şimdi Dayanışma Zamanı!

Farklı kentlerden, sektörlerden, yaşlardan işçi, öğrenci, emekçi kadınlar, UID-DER'in 6 Şubattaki depremlerin ardından başlattığı "Şimdi Birlik ve Dayanışma Zamanı" kampanyası için çalışmalarını sürdürüyor. Kimi diğer kentlere giden ailelere yardım eli uzatıyor, kimi bölgeye gidecek yardımları topluyor, kimi UID-DER'in bölgedeki yardım istasyonlarında çalışıyor. İşçi sınıfının kadınlarına yaraşır şekilde dayanışmayı büyütüyorlar. Onların duygu ve düşünceleri yaşadıklarımıza ve sorumluluklarımıza ışık tutuyor.

İstanbul'dan bir sağlık işçisi şöyle diyor: "Çok acılı, çok öfkeliyiz. Ama sorunların kaynağını bilmek, değiştirmek için mücadele etmek ve dayanışma içinde olmak bizleri ayakta tutuyor. Örgütsüz işçi arkadaşlarımız bu tarifsiz acıya tek başına göğüs geremiyor, bu duygunun altında eziliyor. Kampanyamızı, olan bitene nasıl bakmamız gerektiğini anlatarak insanların tutumlarında değişiklik yaratıyoruz." Nitekim Kocaeli/Gebzeli bir emekçi kadın UID-DER'in kampanyayla ilgili toplantısına geldikten sonra artık yıkık dökük hissetmediğini, işe giriştiğini dile getiriyor. Ankara'dan bir işçi kadınsa, "Siyasi iktidarın algı operasyonları var, öfkemizi kontrol altına almak istiyor. Ama UID-DER'de örgütlü olmak farklı bir pencere açıyor bize. Depremın gözümüzün önüne getirdiği gerçeklere susmak, korkuyla geri çekilmek doğru değil" diyor.

İstanbul/Sarıyer'den bir tekstil işçisi de aynı noktayı vurguluyor: "Şimdi elimizi taşın altına koyma zamanı. Her zaman söylediğimiz gibi örgütlülük hayat kurtarır. Kadınlar olarak başımızı önümüze eğme lüksümüz yok, dimdik duracağız. İktidar, depremden ancak 3 gün sonra bölgeye gitti. Oysa biz hemen harekete geçtik. Yaraları sarmaya çalışan biz ve bizler gibi örgütler oldu. Yapacak çok şeyimiz var." Gebzeli bir emekçi kadınsa "susmaya çağız bütün herkese bu işin kader olmadığını anlatacağız" diyerek yapılması gerekenlere işaret ediyor.

İstanbul/Sancaktepe'den bir metal işçisi, '99 depreminde, Van depreminde kazandığımız deneyimleri hatırlatıyor, "insanlar dayanışma için bize ulaştı" diyor. Bir emekçi kadın, "Depremden sonra aklıma UID-DER geldi, temsilciliğe gittiğimizde ihtiyaç listesi yapıyorlardı; depremzede çocuklar için oyuncak, battaniye, mont ve para verebildik. Yardımları depremzedelere ulaştırdılar. Ayaklarına taş değmesin böyle güzel insanlar hep var

olsun" diyor. Bir iş güvenliği uzmanıysa arkadaşlarının yardımları AFAD'a ulaştırdığını ama AFAD'ın yardımları beklediğini, iletmediğini anlatıyor. "Bunun için çok pişman olduk. Bizim istasyonlarımızı görünce yardımları bize yönlendirdiler" diyor. Bir diğer iş güvenliği uzmanı ise, "Biz ihtiyaç sahiplerini belirliyoruz, neye ihtiyaçları var tespit ediyoruz, ona göre ulaştırıyoruz. Örgütlü olunca nasıl organize olunduğunu, nasıl ihtiyaç sahiplerine ulaştığını görünce gurur duyuyorum" diyor. UID-DER yardım istasyonunda çalışan bir doktor da aynı gururu taşıdığını anlatıyor: "Hekimlik hayatımda UID-DER önlüğü giyerek burada hekimlik yapmaktan daha gurur verici bir şey yaşamadım. Burada yaşanan felaketin yaralarını tek tek sarmayız ama planlı bir şekilde elimizden gelenin en iyisini yapmaya devam edeceğiz."

Boya fabrikasında çalışan bir kadın şöyle diyor: "Anem de dayanışma kampanyamız için çalışıyor. İnsanların dayanışma duygusunun onu şaşırttığını söyledi. Yıllardır gazetemizde, etkinliklerimizde vurguladığımız gibi insan toplumsal bir varlıktır, toplumla şekillenir, toplumla yaşar, toplumun esenliği insanın da esenliğidir." Bir metal işçisiyse "kurduğumuz dayanışma ağının, dayanışma duygusunun kalıcılığı çok önemli" diyor.

Ankara'dan Trendyol Depo işçisi "İşçiler daha güçlü olsaydı depremin sonucu bu kadar yıkım olmazdı. İnsanlar artık bir şeylere dur demek istiyorlar ama örgütsüzler. Örgütlü olmak, bu pencereden bakmak çok önemli" diyor. Mersin'den bir emekçi kadının sözleri tamamlıyor bu düşünceyi: "Bunları düşününce iyi ki UID-DER gibi bir örgütümüz var, iyi ki sosyalistler var, dedim. Bu deprem bir kez daha gösterdi ki bizi sadece örgütlülük kurtarır." İstanbul'dan bir ofis işçisiyse şöyle diyor: "Biz bu düzenin yarattığı tüm tahribata karşı mücadele ediyoruz. Yardımlaşmak elbette önemli ama asıl önemli olan bu durumu değiştirmek için mücadele etmek. Kampanyamız sadece dayanışmayı değil aynı zamanda mücadeleyi büyütmek için!" Yanı başındaki arkadaşı bağlıyor sözü: "Hani diyoruz ya «Çaresiz değil milyonlar» diye. Milyonlarca insanın depremi duyar duymaz harekete geçmesi çaresiz değil milyonlar olduğumuzun kanıtı. Milyonlar örgütlü olduğunda gücünün nasıl katlanabileceğini düşünün. Biz birlik olalım, bir doğa olayını felakete dönüştürenlerden hesap soralım diyoruz!" ■

Dayanışma, Yarına Dair Umudumuzu Büyüttü

■ İstanbul Anadolu yakasından bir grup genç

6 Şubat sabahına korkunç bir haberle gözlerimizi açtık. Felaketin korkunç boyutları her geçen saat daha da açığa çıkıyordu. Saatler, günler geçerken insanların “devlet nerede?” feryatları göğe yükseliyordu. Televizyondan, sosyal medyadan çaresizce seyretmek, sadece üzölmek bizlere yakışmazdı. Gençler olarak bizler de hemen harekete geçtik, neler yapabiliriz diye düşündük, güvendiğimiz bir kurum olarak UID-DER’e sorduk.

UID-DER sayesinde, bizler de Türkiye ve dünyanın dört bir yanındaki emekçilerin yardım seferberliğinin bir parçası olduk. Elbette ailelerimiz de çeşitli yardımlar yapıyordu ama gençler olarak bizler de sorumluluk almalıydık. Kimimiz cebimizdeki harçlıklarımızı tereddütsüz verdik, kimimiz kıyafetlerini... UID-DER’e aileleriyle birlikte gelen küçük çocuklar bile kumbaralarını teslim ettiler. İnanılmaz bir güven, birlik beraberlik duygusu vardı. Deprem öncesinde **“bu gençlerden bir şey olmaz”** diyenler, gençlerin hemen harekete geçip yardım toplama merkezlerinde canla başla çalıştıklarını gördüler.

Kapitalist sömürü düzeni biz gençleri depresyon çukuruna itiyor, umutsuzluğa sürükleyip atıl bırakıyor. Ama biz bu dayanışmanın içinde yer alarak umudun nerede olduğunu gördük. Hem atalet içinde kalmayı reddettik, hem de bir toplum olarak birleşip el ele vermenin, birbirimizin yarasını sarmanın önemini anladık. Alevi-Sünni, Kürt-Türk, Yunan-Ermeni gibi tüm ayrımların ya-

pay olduğunu, bu ayrımları egemenlerin körüklediğini ve emekçi halkların dayanışma, yardımlaşma duygularıyla birlik olabildiklerini gördük. Düne kadar elinden telefonu düşürmeyen, üşenip elini bir işe atmayan gençler gece yarılarında kadar kan ter içinde çalıştılar. **UID-DER’li gençler olarak belediyenin yardım toplama merkezine gidip biz de destek olduk. Orada tanışıp birlikte çalıştığımız 19 yaşındaki bir genç arkadaşımız, “ben hiç bu kadar çalışabileceğimi düşünmezdim ama yaşanan acıları bir nebze olsun hafifletmek istedim.** Hatta ailem kızmasına rağmen 2 gün eve gitmedim, sabaha kadar arkadaşlarımla gelen yardım malzemelerini kolileyip tırlara yükledik” dedi. İşte tüm bu yardımlaşma, dayanışma seferberliği yarına dair umutlarımızı, inancımızı daha da büyüttü.

Bu acıları tekrar yaşamamak için örgütlü mücadelemizi büyötmekten başka bir seçeneğimiz yok. Düne kadar “okuyun doktor, öğretmen, mühendis olun, hayatınızı kurtarın” diyorlardı. **Onlarca doktor, mühendis, öğretmen bir gecede hayattan kopartıldı.** Kapitalizmin bizlere bir gelecek vaat etmediğinin farkındaydık ama yaşam hakkı bile tanımadığının canlı tanıkları olduk. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmamalı, silkinip ayağa kalkmalıyız. Bizleri diri diri betona gömen sömürücü egemenlerden hesap sormak için canla başla çalışmalıyız! **Bozuk düzende sağlam çark olmaz demiş ozan, bozuk düzeni de çarkını da paramparça etmek boynumuzun borcudur...** ■

İktidarın Üniversite Korkusu!

■ Bir grup UID-DER’li genç

Maraş merkezli gerçekleşen depremlerde hayatını kaybeden on binlerce insanın binlercesini gençler oluşturuyor. Binlercesi de ailesiz, evsiz kaldı. Bu yıkım tablosuna baktığımızda bizler için oldukça net olan bir şey var: Kapitalist düzende kesinlikle gençler için bir gelecek yok! Bu düzen yalnızca yıkım üretiyor, canımızı alıyor, umutlarımızı çalıyor. Zaten yoksullukla ve geleceksizlikle boğuşan

gençler depremin ardından gelen yıkımla birlikte en temel haklarından mahrum kaldı. İktidar gençleri hapsediği çikışsızlık sarmalına bir düğüm daha atarak, yeni sorunlarla yüz yüze bıraktı.

İlk olarak binlerce öğrenciyi apar topar KYK yurtlarından çıkarıp sokağa attılar. Ülkenin hemen her yerinde kamuya ait boş konutları, otelleri depremzedelerin ihtiyaçlarını giderecek şekilde kullanmak yerine öğrencileri sokağa

Bir Fotoğraf Karesinin Düşündürdükleri

■ Ankara'dan genç bir işçi

Utanma bir değer yargısıdır ama yozlaşma ve bozulma bu değer yargısını ortadan kaldırır. Ve bu değer yargısı ortadan kalkınca, utanmazlık sınır tanımaz, kabına sığmaz. Deprem felaketinin 6. gününde Urfa'da bunu bir kez daha gördük. Erdoğan basına konuşurken, arkasındaki protokol öne geçmek için birbiriyle itişiyor, kimin kameraların önüne geçeceğinin kavgası veriliyordu. Binali Yıldırım'ı itip en öne geçen Nureddin Nebati, Erdoğan'ın bir bakışıyla hizaya girdi. İşte aşağıdaki fotoğraf karesi bu anda çekildi.

Rejimin çürümüşlüğüne dair ne varsa bu fotoğraf karesinde can buluyor. Düşünebiliyor musunuz? Kundaktaki bebeklerin, hayatının baharındaki genç fidanların, anaların, babaların, evlatların üzerine yıkılıyor betonlar. Binlerce insanın yardım çığlığı arşa yükselirken bunlar protokol yarışına giriyor! **Bir gram vicdanları olsa, o an akıllarına protokol itişmesi gelir miydi?** Kapitalist açgözlülük ve zengin olma hırsından başları dönmese, insanlıktan nasiplerini alsalardı buz kesen o havada, yüz

binlerce bedenini utancını duyarlardı. Diyecek söz bulamıyor insan. En iyisi sözü saire bırakmak:

Öyle yıkma kendini,
Öyle mahzun, öyle garip...
Nerede olursan ol,
İçerde, dışarda, derste, sırada,
Yürü üstüne-üstüne,
Tükür yüzüne celladın,
Fırsatçının, fesatçının, hayının...

Aşağıdaki fotoğraf, tek adam rejimin zihniyet dünyasının özetidir, rejimin çürümüşlüğü'nün ta kendisidir. Bu çürümüşlüğü AFAD'ın sözde arama-kurtarma çalışmalarında da gördük. AFAD ekipleriyle rejim medyasının kameraları enkaz başlarını adeta film setlerine çevirdiler. **Kameraların olmadığı yerde ekip de yoktu. Hatta bu ekipler, kameralara poz vermek için gönüllülerin gerçekleştirdiği kurtarmalara bile el konuya yarışına girdiler.** Peki, işçi ve emekçiler olarak bu rezaleti hak ediyor muyuz biz? Bu çürümüşlüğü, bu mide bulandıran hareket tarzına katlanabilmek mümkün mü?

Elbette hayır. O nedenle hesap sormak için mücadelemizi büyütüyoruz. Tüm işçi ve emekçileri ÜİD-DER'in ve emek cephesinin saflarında birlik olmaya çağırıyoruz. Biliyoruz ki bu her yanı kokuşmuş tek adam rejiminden enkaz altında kalan insanların hesabını sorabilmek için bir güç haline gelmememiz gerekiyor. Öyleyse gün, her alanda işçilerin birliğini ve dayanışmasını ören kendi sınıf siyasetimizi yapma günüdür. ■

atarak yeni bir mağduriyet yarattılar. Daha sonra üniversitelerin uzaktan eğitime geçeceğini açıkladılar. Bu kararlar gençliğin iyiliği için mi alındı? Her fırsatta "güçlü devlet" söylemini tekrarlayan iktidar, olağan dışı her durumda öğrencilerin barınma ve eğitim hakkına göz dikiyor. Bu kararlara tepki gösteren öğrenciler ise anında darp edilerek gözaltına alınıyor. Açık ki devletin gücü depremlenmelerin ihtiyaçları için değil gençlere sopa sallarken devreye giriyor. Yurtları boşaltarak, uzaktan eğitimle gençleri evlerine hapsederek duygu birliğimizi kırmaya çalışıyorlar. En önemlisi de yurtlarda, okullarda, kampüslerde bir araya gelmemizi, acılarımızı ve öfkemizi paylaşmamızı, dayanışmamızı, hesap sormamızı engellemek istiyorlar. Hatırlayalım, pandemi bahanesiyle gençlerin evlere kapatılması ve eğitimin online olması, kendini yalnız hisseden bir gençlik

yarattı ve eğitimin niteliğini daha da düşürdü.

Yıkımın yaşandığı ilk günden bu yana binlerce genç, sivil toplum örgütleriyle ve sosyalistlerle birlikte deprem bölgelerinde çalışma yürüttü ve yürütmeye devam ediyor. **Birçoğumuz ÜİD-DER'in deprem bölgesindeki yardım ve dayanışma merkezindeki çalışmalara katıldı, gidemeyenlerimiz ise buradaki yardım merkezlerine gitti ve yardım topladı.** ÜİD-DER'li gençler olarak bu yıkım tablosu karşısında yaşanan acıları yüreğimizde hissediyor, bu sisteme olan öfkemizi biliyor ve dayanışmaya omuz vererek örgütlü mücadeleyi büyütüyoruz. Emekçileri katleden sermaye düzeninden ve saray rejiminden hesap sormak isteyen her gencin yeri de işte bu örgütlü mücadeledir. **Dünyayı ancak sosyalizm mücadelesi kurtarabilir, bunu herkese anlatmalı ve saflarımızı güçlendirmeliyiz!** ■

İşçilerin Kaderinde Sermaye Düzenine Karşı Mücadele Var!

On binlerce insanın öldüğü, milyonlarca insanın yaşamının mahvolduğu böylesi bir dönemde bile sermaye sahipleri açgözlülüklerini ve azgın kâr hırslarını bir nebze olsun frenlemek istemiyorlar! Fabrika sahipleri çadırkent ve konteynırların sanayi sitelerine yakın kurulmasını talep etti. Bölgedeki pek çok işyerinde işçiler işbaşına çağrıldı. Antep'te depremzede Mil-May Tekstil işçileri, işbaşı yapmamaları halinde tazminatsız olarak işten atılmakla tehdit edildi. Mil-May Tekstil işçileri, Birtek-Sen'in desteğiyle patrona geri adım attırmayı başardı.

Yakınlarını kurtarmak için deprem bölgesine giden, gönüllü olarak kurtarma çalışmalarına katılan işçiler de aynı tehditlerle karşılaştı. Mersin'de kurtarma çalışmalarına katılmak için deprem bölgesine giden Akkuyu Nükleer Santral işçileri, özel okullarda çalışan öğretmenler, LCW Depo, Mersin Suite Forum Otel işçileri ve daha niceleri işten atıldı. İşçiler direnişlerle, mağazalarda yaptıkları eylemlerle, sosyal medya üzerinden yürüttükleri kampanyalarla haklarına sahip çıkıyor.

Bölgede artçı depremler devam ederken ve uzmanlar kentte deprem beklediklerini dile getirirken, Adana'da işçiler çinko madenine indirilip çalıştırıldı. 24 Şubatta Adana'da merkez üssü Saimbeyli ilçesi olan 3,7 büyüklüğünde deprem gerçekleşti, işçiler madende göçük altında kaldı. Ağır yaralanan 29 yaşındaki maden işçisi Arif Karayavuz, hastanede hayatını kaybetti.

Maraş'ta deprem nedeniyle ağır hasar alan bir tence fabrikasının patronu, işçileri ürünleri çıkartmaları için içeri soktu. İşçiler, 27 Şubatta Malatya'da meydana gelen 5,6 büyüklüğündeki deprem nedeniyle çöken tavan ve kolonların altında kaldı. 1 işçi ölürken 4 işçi yaralandı. İşçinin acılı ve öfkeli yakınları fabrika önüne geldiklerinde; "Önce iş güvenliği" tabelalarıyla, polis ve asker barikatlarıyla karşılaştılar. Yine ağır hasarlı olan civar fabrikalarda da işçilerin çalıştırıldığı ortaya çıktı.

Asgari ücretin belirlenmesinin ardından ücretlerine ek zam yapılması, iş güvenliği ve işçi sağlığı önlemlerinin alınması için mücadele eden Mata Otomotiv işçileri, ta-

leplerinin karşılanmaması üzerine 26 Şubatta bir toplantı yaparak mücadele kararı aldılar. 27 Şubattan itibaren her vardiyada birer saat iş durdurma kararı alan Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, baskı ve işten atma tehditleriyle karşı karşıya kaldılar. İstanbul Tuzla'daki fabrikanın yönetimi, eylemlerini sürdüren işçilerin gözünü korkutmak için işyerine 40 "bodyguard" getirecek kadar ileri gitti. Bunun üzerine Birleşik Metal-İş bir açıklama yayınlayarak söz konusu grubun yarattığı gerilim ile işyerinde işçi çıkışı hazırlığı yapıldığına dair bilginin yayılması üzerine üyelerinin demokratik tepkilerini gösterdiğini, işyerinden ayrılmayarak beklemeye başladıklarını, bekleyişin direnişe dönüştüğünü belirtti. Sendika açıklamasında "Mata Otomotiv'de üyelerimiz üzerindeki tehditler sona ermeden, endüstriyel ilişkilerden kaynaklı sorunların çözümü ve üyelerimizin talepleri işverenlik ve sendika yönetimiyle ele alınarak çözümlenmeden tek taraflı çalışma barışı tesis edilemez" dedi. Birleşik Metal-İş'in farklı şubelerinden yönetici, temsilci ve işçiler, çeşitli sendikalar, emekten yana örgütler ve ÜİD-DER Mata işçilerini yalnız bırakmayarak eyleme destek veriyor.

Mata yönetimi işçilerin hak mücadelesini tuvaletleri kilitleyip elektriği keserek, yemekhaneyi ve çay ocaklarını kapatarak baltalamak istiyor. Ancak işçilerin kararlılığı ve mücadelesi bu baskılara rağmen büyümeye devam ediyor.

Kocaeli'nin Çayırova ilçesine bağlı Şekerpınar'da bulunan MKS Transformatör'de işçiler, baskılara ve ayak oyunlarına rağmen Birleşik Metal-İş'te örgütlenmeyi başardı. Patronun tutumuysa sendikayı tanımamak ve işçileri işten atmak oldu. İşten atılan 14 işçi 17 Şubatta direnişe başlarken sendika grev kararı aldı. Grevin başladığı 28 Şubatta 29 işçi daha işten atıldı. Fabrika önünde bir basın açıklamasıyla grevlerini başlatan işçilere Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu işyerlerinden işçi ve temsilciler, sendika yöneticileri, emekten yana örgütler ve mücadele örgütümüz ÜİD-DER destek verdi. İşçiler patronun sendika, hak hukuk tanımaz tutumuna karşı mücadeleyi sürdürüyorlar, kararlı bir direniş sergiliyorlar. ■

Kapitalizme Karşı Öfke ve M

Fransa

Macron hükümeti, emeklilik yaşının bir kez daha yükseltilmesini içeren yeni yasa tasarısını hazırladı. Milyonlarca işçi ve genç emeklilik hakkını korumak için 7, 11 ve 16 Şubatta düzenlenen protesto gösterilerine katıldı. Ulaşım başta olmak üzere pek çok sektörde grevler gerçekleşti.

Başkent Paris, Marsilya, Toulouse, Nice, Lille ve Bordeaux dâhil pek çok şehirde bir araya gelen işçiler, emeklilik yaşının 62'den 64'e çıkartılması ve 43 yıl boyunca prim ödeme şartlarını içeren yasayı kabul etmeyeceklerini haykırdılar. Eylemlere öğrenciler de yoğun katılım gösterdi. Yasanın hem ailelerini hem de geleceklerini etkileyeceğini belirten gençler, dayanışmayı ve mücadeleyi büyütmede kararlı olduklarını ifade ettiler. Sendikalar, Macron hükümetinin saldırıyı geri çekmemesi halinde 7 Martta çok daha büyük grev ve eylemler düzenleyeceklerini belirtiyorlar.

İngiltere

Demiryolu, posta, ambulans işçileri, öğretmenler, üniversite çalışanları, kamu emekçileri, hemşireler, asistan hekimler... İngiltere'de grevler yayılıyor, büyüyor. Hayat pahalılığına ve sermaye hükümetinin saldırılarına karşı grev üstüne grev yapan İngiltere işçi sınıfı, grev karşıtı yasaları zep geçiyor, farklı sektörlerdeki grevleri koordineli hale getirerek hak mücadelesini büyütüyor.

Ortak mücadele günü ilan edilen 1 Şubatta yarım milyon işçi greve çıkmış, on binlerce emekçi ve genç sokaklara akmıştı. Cesaret, güven ve sınıf dayanışması ivme kazanmıştı. 1 Şubatın ardından yeni grev oylamaları yapıldı, yeni grev tarihleri açıklandı, çeşitli sektörlerden işçiler grevlerini birleştirme kararı aldı. Şubat ve Mart ayları boyunca grevler sürecektir; işçiler 15 Mart Bütçe Gününü

ulusal çapta grev ve eylem gününe dönüştürecek. Öğretmenler Sendikası NEU'nun çağrısıyla 15 Martta 300 bine yakın öğretmen, yaklaşık 100 bin PSC üyesi kamu emekçisi, grev oylamasına yüzde 98 evet diyen asistan hekimler grevde olacak. 15 Martta diğer sendikaların da grevlerini birleştirmesi, yüz binlerin meydanlarda olması bekleniyor. İşçi sınıfının işçi düşmanı hükümete ve sermaye düzenine karşı örgütlü mücadelesi büyüyor.

İspanya

İspanya'da yüz binlerce işçi ve emekçi 12 Şubatta başkent Madrid'de bölgesel hükümetin sağlık politikalarını protesto etti. "Sağlık hakkı temel insan hakkıdır" yazılı pankartlar taşıyan işçiler, tüm emekçileri sağlık hakkını savunmaya çağırdı.

Madrid'deki bölgesel sağcı Halk Partisi hükümetinin sağlık sistemini özelleştirmesini protesto eden emekçiler; "sağlıkta kapitalist kâr mantığına göre hareket ediliyor ve biz bu nedenle ayağa kalktık. Sağlık sisteminin insan sağlığı odak alınarak düzenlenmesini istiyoruz" dediler. Sağlığa daha fazla bütçe ayrılmasını, sağlık çalışanlarının sayısının ve ücretlerinin artırılmasını talep ettiler. İşçiler, "sağlık harcaması" adı altında harcanan her 2 avrodan birinin özel sektöre akıtıldığını ifade ediyorlar. Sağlık personeli ve ekipmanının yetersiz olduğunu, bu nedenle de hastanelerden randevu alabilmenin çok zorlaştığını söyleyen emekçiler, en kritik tahlilleri yaptırmak için bile aylarca beklemek gerektiğini belirtiyorlar. Sağlık çalışanlarının ücretlerinden yapılan kesintiler artarken iş yükleri büyüyor, sağlık hizmetinin niteliği düşüyor.

Almanya

Almanya'da kamu işçilerinin örgütlü olduğu Ver.di sendikası, toplu iş sözleşmelerinin ilk turunda anlaşmaya varılmaması üzerine uyarı grevleri başlattı. Belediyelerdeki

Mücadele Büyüyor!

temizlik işçileri, hastane ve ulaşım işçileri dâhil pek çok sektörde uyarı grevleri gerçekleştiriliyor. Grevlerin en büyüğü 17 Şubatta havaalanlarında gerçekleşti. Yer hizmetlerinde çalışan işçiler, Almanya'nın en işlek 7 havalimanında iş durdurdular. Ülkenin en büyük havalimanı olan Frankfurt/Main havalimanında işçilerin izin verdiği tek uçuş deprem bölgelerine malzeme taşıyan Türkiye ve Suriye uçuşları oldu. Frankfurt/Main, Münih, Stuttgart, Hamburg, Dortmund, Hannover ve Bremen havalimanlarında 300 bini aşkın yolcusu olan 2 bin 340 uçuş iptal edildi.

Yüksek enflasyon karşısında eriyen ücretlerine yüzde 10,5 oranında zam talep eden işçiler, taleplerini dikkate almayan patronlara öfkeli. Ver.di sendikası işçilere ayrıca en az 3 bin avro enflasyon tazminatı ödenmesini talep ediyor. Alman İşverenler Sendikası BDA ise, grev hakkına kısıtlamalar getirilmesi çağrısında bulundu. Ancak işçiler, yoksullaştırmaya, hak gasplarına, en temel hakları olan grev hakkının ellerinden alınmasına izin vermeyeceklerini vurguluyorlar.

Tunus

18 Şubatta Tunus'un 9 kentinde sendikal baskılara ve yoksulluğa karşı protesto gösterileri düzenlendi. Tunus Genel İşçi Sendikası UGTT'nin çağrısıyla bir araya gelen binlerce işçi, tutuklanan sendikacıların serbest bırakılmasını ve sendikal baskılara son verilmesini talep etti. İşçiler, "Sendikal haklara yönelik saldırılara son", "Açlığa ve yoksulluğa hayır", "Kazanılmış haklarımız ayrıcalık değildir" yazılı pankartlar taşıdı. Hükümetin artan yoksulluğun üstünü örtmek için baskıları arttırdığını ifade eden işçiler, baskılara ve kemer sıkma politikalarına "Hayır" dedi.

Bir hükümet darbesiyle tüm yetkileri elinde toplayan ve baskıcı bir rejim kuran Cumhurbaşkanı Kais Saied, "Tunus'u kaostan kurtarmak" gerekçesiyle siyasi parti liderlerini, gazetecileri, sendika yöneticilerini, muhalifleri

tutuklattı. Egemen sınıf içindeki çekişmeler artarken açlığa, yoksulluğa ve baskılara karşı mücadele eden işçiler hedefe konuldu. Ancak yıllardır mücadele eden ve diktatörlerden bıkan Tunuslu emekçiler, taleplerini haykırma-ya, mücadele etmeye devam ediyorlar. Egemenler, hangi vaatlerle iktidar koltuğuna oturlularsa otursunlar emekçilerin sorunlarına çözüm üretmiyorlar, üretmezler. Dünyaya işçi sınıfı gibi Tunuslu emekçiler için de tek çıkış yolu sömürü düzenini yıkmak için örgütlü mücadeledir.

Uluslararası işçi sendikalarından Türkiye ve Suriye'deki depremzedelerle dayanışma çağrısı

IndustriAll, Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC), Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC), Uluslararası Taşıma İşçileri Federasyonu (ITF) gibi uluslararası işçi konfederasyonları Türkiye ve Suriye'deki depremin vurduğu milyonlarca dayanışma gösterdi. Türkiye'deki üye sendikaları üzerinden harekete geçen uluslararası sendikalar, maddi ve manevi dayanışmada bulundu.

İşçi konfederasyonları dünyanın dört bir yanındaki üye sendikalarına, deprem felaketinin açtığı yaraları sarmak, sınıf kardeşlerinin yanında yer alarak dayanışmayı örnek için çağrılar yaptı. Türkiye'de de siyasi iktidarın kutuplaştırma ve düşmanlaştırma politikalarına hız verdiği, depremzedeleri kaderine terk ettiği bir dönemde uluslararası sınıf dayanışmasının önemi bir kez daha açığa çıkmıştır. Yaşanan acıların sorumlusu kapitalizmdir, egemen sınıfın ağızlıkluluğu, kâr/rant hırsıdır. Çözümse dünya işçi sınıfının uluslararası birliği, dayanışması ve mücadelesidir. ■

Emekçi Dayanışmasını Güçlendirelim

Toplumu oluşturan bireylerin duygu, düşünce ve ortak çıkarlarda birbirine karşılıklı bağlanması ve birbirini kollaması olarak tanımlanır dayanışma sözcüğü. Yaşamını toplumsal olarak sürdüren insanın dayanışma ve birlik olma ihtiyacı, ekmek kadar, su kadar gereklidir. **Fakat iktidar sahipleri, iktidarlarını ve ayrıcalıklarını sürdürmek için dayanışmanın güçlü olduğu bir toplum arzulamazlar.** Sürekli toplumu ayrıştırıcı/dağıtıcı politikalar izler, bireyciliği ve bençilliği kışkırtırlar. Aynı çıkarlara sahip olan, aynı saflarda duran emekçiler yapay temelde ayrışıp kutuplaştığında toplumdaki dayanışma duygusu da zayıflar. Egemenler ise, ayrışıp birbirinden uzaklaşan emekçileri kolayca yönetip yönlendirirler. Nitekim Türkiye'deki tek adam rejiminin yıllardır toplumsallığa saldırıp dayanışmayı zayıflatmak istemesi sebepsiz değil. Yıllardır insanların dini inançlarını istismar ederek, kültürel farklılıkları ve milliyetçiliği kışkırtarak toplumsal dokuyu bozmaya çalışıyor. **Ancak ürettiği onca kötülüğe rağmen, tek adam rejiminin toplumdaki dayanışma ruhunu ezemediğini 6 Şubat depremlerinden sonra bir kez daha gördük.**

Maraş merkezli depreme uykuda yakalanan insanlar neye uğradıklarını şaşırmış, on binlercesi yıkılan binalar altında can vermiş, kendini dışarı atanlar ise yıkımın büyüklüğü karşısında dehşete kapılmıştı. "Devlet gelir bizi kurtarır" diye bekleyen acılı ve kederli halk, saatler geçtikçe hayal kırıklığına uğradı. Depremin 3'üncü gününde bile devlet kurumları birçok kente, ilçe ve köye, enkazlara ulaşamamıştı. Geçmişten beri bu topraklarda kutsal sayılan ve yüceltilen devlet, 10 ili vuran depremin olacağına dair onca rapora rağmen bir hazırlık yapmamıştı. **"Milletimize hizmetkâr olmaya geldik" diyenler milleti enkaz altında bırakırken, Türkiye'nin dört bir tarafından emekçiler yardıma koştu. Onlarca kentten emekçiler, sosyalist örgütler, sendikalar, sivil toplum kurumları, muhalif partiler derhal deprem bölgelerine gittiler.** Yardıma koşanlar, ellerinde gerekli ekipman bulunmamasına rağmen, imkânsızlıklar içinde tırnaklarıyla beton kazarak insanları kurtarmaya çalıştılar. Dışarda soğukta bekleyen insanlara battaniye uzattılar, çorba yapıp dağıttılar.

Daha ilk günden itibaren sosyalist işçi örgütleri, sendikalar, demokratik kitle örgütleri, muhalif partiler büyük bir dayanışma kampanyası başlattılar. İnsanlığın selameti için çalışan ve sosyalist bir işçi örgütü olan UİD-DER de onlardan biri. Üstelik sadece Türkiye'deki emekçiler değil, siyasi iktidarın düşmanlaştırdığı Yunanistan'dan Ermenistan'a onlarca ülkeden emekçiler dayanışma için seferber oldular; arama kurtarma çalışmaları için gönüllüler ve eğitilmiş ekipler görev aldılar. Fakat yurtdışından gelen kurtarma ekipleri, madenciler, bölgeye koşan gönüllüler ya havaalanlarında bekletildiler ya da bölgede engellendiler. AFAD'ın kurtarmaları şova dönüştürdüğünü, yandaş medyanın AFAD'ın olmadığı enkaz başındaki çalışmalarını göstermediğini, "devlet nerede?" diye haykırınların sesini nasıl boğduğunu biliyoruz. Ve asla unutmayacağız!

Bir kampanya başlatıp emekçileri dayanışmaya çağıran UİD-DER, aynı zamanda diğer ülkelerdeki sendikalara ve sosyalist işçi örgütlerine de çağrı yaptı. Mersin temsilciliği üzerinden depremzedelerin acil ihtiyaçlarını tespit edip, karşılamak üzere harekete geçti. Elektriklerin kesik olması nedeniyle büyük önem arz eden yakıt ve jeneratör başta olmak üzere çadır, ısınma, hijyen gibi ihtiyaç maddelerini deprem bölgesine ulaştırdı. Depremzedelerin ihtiyaçları Hatay'daki UİD-DER koordinasyon çadırı üzerinden tespit edilip giderilirken, kurulan revirde görev alan doktorlar, hemşireler ve sağlık çalışanları emekçilere hizmet vermeye başladılar. **Japonya'dan Fransa'ya, Filipinler'den Kanada'ya, İngiltere'den Almanya'ya birçok ülkeden sendika ve sosyalist işçi örgütü UİD-DER'in "Şimdi Birlik ve Dayanışma Zamanı" kampanyasını maddi ve manevi açıdan destekledi.** Keza uluslararası sendikaların dayanışma kampanyası başlatması, işçi sınıfının uluslararası örgütlülüğünün ne kadar önemli olduğunu gözler önüne serdi.

Deprem karşısında büyük bir dağılma yaşayan siyasi iktidar, gelişen halk/emekçi dayanışma ağlarından hiç memnun değil. **Emekçilerin daha fazla örgütlenmesini ve halkın devleti beklemeden toplumsal sorunları çözecek bir organizasyon kapasitesine ve bilincine ulaşmasını istemiyorlar.** Çünkü halkın sivil örgütleri aracılığıyla kendi sorunlarını çözdüğü koşullarda, kimse devletten/iktidarlardan lütf beklemesin. Böyle olunca da egemenler toplumu istedikleri gibi yönlendirip yönetemezler. Korkmaları bundandır. **Oysa deprem bir kez daha gösterdi ki, güçlü bir toplum oluşturabilmek için sivil örgütlenmelerin artması, sendikaların, sosyalist işçi örgütlerinin ve partilerinin çok daha fazla güçlenmesi gerekiyor!** Öyleyse yeni felaketlerin kapıyı çalmasını beklemeden örgütlü gücümüzü ve dayanışmamızı büyütmek için sorumluluk alalım! ■